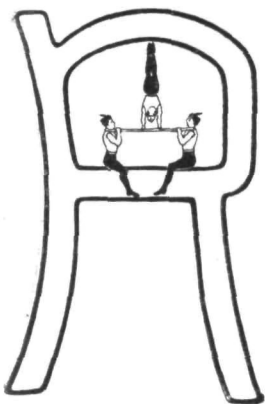

DRAGO ŠIROK:

Vrabčeva usoda.

(Konec.)

edkejši in redkejši so bili njegovi brezuspešni vzleti: moči so mu pešale. Visel je z iztegnjenim vratkom in z napol odprtim kljunčkom. Sopel je naglo, naglo.

Po parkih pa so se razlegale vesele pesmi svobodnih ptičkov, in pisani metulji in hrošči so prosto letali po škrlatnih rožah in šepetajočih grmih.

On pa je visel.

Moj Bog, kako mi je bilo takrat pri srcu! Pozabil sem popolnoma na šolo; v moji glavi je bila ena sama misel, ena sama želja: rešiti ga mo-

ram, rešiti...

Toda kako, kako naj bi ga rešil? Doseči vejo mi je bilo nemogoče; da bi prišel do nje, bi moral splezati na zid, a zid je bil gladek in visok.

»Kaj storiti? V park moram;« sem si dejal, »od tam bi se dalo prav lahko osvoboditi ptička.«

Hitel sem po ulici navzgor in sem obstal pred zaprtimi vratmi dvorca, ki mu je pripadal park. Tu sem čakal, da se kdo prikaže.

Dolgo sem čakal, naposled se vendar pojavil vratar.

»Kaj zijaš, dečko? V šolo pojdi!« je zagodrnjal vratar v laščini.

»Tam na bezgu, tam na bezgu nad cesto visi vrabec na niti...« sem zajecal v zadregi, zakaj laško sem znal slabo.

»Kaj te briga vrabec! Manjka vrabcev!« je dejal malomarno vratar. »V šolo se mi spravi!«

Pokazal mi je hrbet in je odšel po visokih, belih stopnicah.

»Prosim, prosim!...« sem klical za njim; on pa se ni ozrl.

Povrnil sem se zopet pod bezgovo vejo, a nanjo nisem pogledal. Pa sem se spomnil nenadoma, da sem videl večkrat stati ob zidu v parku mlado črno laso deklico, in mahoma se mi je zazdelo, da je ta deklica jako usmiljena.

»Morda pride k zidu;« sem pomislil, »potem ga gotovo reši.«

Čakal sem dolgo, a zaman; nihče se ni prikazal v parku.

Ves žalosten sem odšel proti šoli. Vso pot mi je stala pred očmi bezgova veja z visečim vrabcem.

Tisti dan sem zamudil šolo; prišel sem skoro eno uro prepozno. Učitelj me je strogo pogledal in me je posvaril. Med poukom sem bil raztresen; ves čas sem mislil samo na vrabca.

Junakov grob

